

BEN NEVIS

Na Nevis nás jelo sedm. Doktoři Tom a Martin, Pašík, Michal, Adam, Blanka a já. Namířeno máme do Skotska na Ben Nevis. Let do Edinburgu a dojezd do Fort Williemu se nakonec podařil i když po menších útrapách.

V Edinburgu zjišťujeme, že autopůjčovny jsou buď zavřené nebo bez aut a tak nám nezbyvá nic jiného, než počkat do rána na první vlak. Ten nám jede ve 4:45 z Edinburgského nádraží a doveze nás asi po pěti hodinách do krásného městečka Fort Williems. Cestu všichni prospali, takže to i rychle uběhlo.

Moc jsme se v městečku nezdrželi. Vyrážíme rovnou na horskou chatu Ben Nevis Inn, kde máme domluvený nocleh. Je to z Fort Williemu zhruba půl hodky chůze, většinou po asfaltce. Na chatě nám chatář ukazuje naše kóje, kuchyňku a sociálky. Dáváme kávičku, zjišťujeme, kde je hospoda, a plánujeme, co dál. Dneska už do hor nepůjdeme a místo toho se otáčíme zpět do Fort Williemu, kde navštěvujeme místní Tesco. Tady nakupujeme zásoby jídla na naše působení v kopcích. Taky nemůžeme odolat neomrknout místní architekturu. Je to vskutku kouzelná krajina a nádherné město.

Ben Nevis-skotskou gaelštinou Beinn Nibheis je nejvyšší hora Spojeného království, tyčící se do výšky 1344 m.n.m. Nachází se v západní části pohorí Grampiany ve Skotsku, 10 km jihovýchodně od města Fort William.

Druhý den se probouzíme do nejistého počasí, ale to je tady normální. Posnídáme, sbalíme a vyrážíme údolím Glen Nevisu přes sedlo mezi vrcholy Meall an t-Suidhe (711m.n.m) a Ben Nevisem. Míjíme jezero Lochan an t-Suidhe a přicházíme k úpatí 700m vysoké severní stěně „Bena“. Cesta nám trvá asi dvě a půl hodiny a když jsme konečně došli k horské chatě na úpatí stěny, jsme všichni docela znavení. Dáváme malý „rest“, domlouváme trasu a pojídáme sušené ovoce. Cestu jsme domluvili směr Gardyloo Gully. Razíme cestu sněhovým polem, cestou míjíme další skupinky lezců, kteří se snaží o zdolání nejrůznějších cest vedoucích na vrchol. Cestu střídavě prošlapujeme až ke žlebu, kde přijdou na řadu cepíny, mačky a lana. Adam tahá první délku. My ostatní dolézáme za ním, bohužel za totální mlhy. Je nám jasné, že to dneska nedolozeme.

Počasí nedovolí postupovat dále a proto se rozhodujeme slanit dolů. Po vlastních stopách scházíme až k chatě Skotského horosvazu. Počasí se nám vysmívá. Před chvílí jsme neviděli na krok a tady nám sluníčko hřeje do tváří. Je už dost hodin, proto se rozhodujeme pro cestu dolů. Michal s Pašíkem jdou rovnou do chaty, ale my s Adamem a Blankou ještě zamíříme na ledy, které se tyčí na úpatí Bena, s plánem vylézt alespoň nějaký ledík. S překvapením zjišťujeme, že jsou na něm naši doktoři, a tak využíváme jejich lana a lezeme cesty stylem Top rope. I tak nám to trvá celkem dost dlouho a balíme za úplné tmy.

A to nás ještě čeká cesta dolů údolím. Do chaty dorážíme po dvou hodinách za světla člověk a totálně vyčerpání. Ani se nejdeme vybalit. Míříme rovnou do hospody, kde exuju dvě piva. Nohy mě bolí tak, že si slibuju, že zítra nikam nejdu.

Ráno počasí vypadá podobně jako včera. Obloha je zatažená, teplota okolo pěti stupňů. Když se stavím na nohy, mám pocit, že nejsou moje. Musím je trochu rozhybat, aby mě poslouchaly. Doktor zalezl hlouběji do spacáku a oznámil, že nikam nejde. S Adamem a Blankou řešíme co dneska. Rozhodnutí padlo. Jde se na lezení ledů. S výstupem počkáme, až jestli nebude zítra počasí lepší. Tomáš, Pašík a Michal jdou nahoru. Za hodinku už všichni stoupáme stejnou trasou směrem k Nevisu. Dvě hodiny chůze údolím a přicházíme k chatě pod stěnou. Kluci se od nás oddělili a šli svoji trasu. Od chaty je vidět nad skalním prahem náš dnešní cíl. Krásný, zhruba desetimetrový, kolmý vodní led. Když přicházíme blíž, udivuje nás jeho majestátnost. My dva s Blankou si moc netroufáme a tak se Adam ujímá cepínu a šroubů a vrhá se do ledu. Se zatajeným dechem ho sledujeme. Jde mu to parádně. Po dvaceti minutách a maratónu nadávek dolézá na vrchol. Zaštanuje. S Blankou jeho počín opakujeme, nicméně oba už jištění shora. Abychom si taky trochu užili, rozdělíme si vytahování šroubů, kterých je v cestě požehnaně. Jde mi to blbě a představa, že lezu cestu na prvním, mě děsí. Doléžám poslední, ruším štand a vracím se ke svým spolulezcům

oklikou žlebem. Celou dobu nás bičuje prudký vítr. Dneska už máme dost. Scházíme zpět do údolí a cestou fotíme místní faunu. Jelení nám křížují cestu. Těšíme se, že dojdeme na chatu za světla. Večer se dovidáme, že kluci měli štěstí a zdolali vrchol i když za úplné mlhy. Při večeři a pár panáčích vodky získáváme informace o cestě a těšíme se na ráno. Víme, že máme poslední možnost dostat se nahoru.

Hned po probuzení zjišťujeme počasí. Vypadá to dobře. Teplota sice pod bodem mrazu, ale nebe je bez mráčků. Nádhera. V chatě necháváme vše, co považujeme za zbytečné, a vyrážíme, nám už dobře známou cestou pod stěnu. Už nám to netrvá ani dvě hodiny. Přicházíme do žlebu, kterým máme v plánu lézt. Taháme z batohu lezecký vercajk. Trochu čaje, ovoce a mažeme nahoru. Do cesty se nám hned na začátku staví dva ledové prahy. Rozhodují se je vytáhnout. Adam štanuje a chystá jištění. Navazují se. První nasmělé záseky cepínů do ledů.

Zjišťuji, že led je pevný, ale po odlezení pár kroků je ledu čím dál tím méně. Spíš než led je tady sníh. Spousta sněhu. Celou délku jistím jen jedním iluzorním šroubem. Nechci domyslet případný pád. Ledová skruš je našťástí pevná a já doléžám na konec. Za mnou vylézá Blanka a hned nato Adam. Jde jim to fantasticky. Máme radost z lezení i z počasí, které je na zdejší poměry luxusní. Rušíme štand a dále lezeme bez jištění. Je to zhruba třista metrů na konec žlebu. Cesta se zdá být nekonečná. Nohy se nám bojí po kolena do sněhu a prošlapávání cesty je čím dál obtížnější. Za námi se objevuje skupinka lezců, což nám trochu kazí náladu, a tak se snažíme přidat do kroku. Konečně jsme u vrcholové převěje, která vypadá, že se co nevidět zřítí. Přelézáme ji a před námi se otevírá hluboké údolí Glen Nevis. Úchvatný pohled. Je to paráda vidět před sebou konečně něco jiného než jenom bílou studenou masu. Jsme šťastní. Mezitím co se kocháme pohledem na Fort Williem a okolní kopce, dolézají za námi tři Skotští lezci. Využíváme je pro společnou fotku. Je už dost hodin, tak se vydáváme na cestu k vrcholu. Z vrcholu žlebu je to ještě pěkná štreka. Šlapeme bílou plání dost utahaní a nebýt velkých mužů, vrchol asi ani nenajdeme. Cesta nám trvá dobrou hodinu. Konečně vrchol. Jsem rád, že už jsme tam. Tohle šlapání v pustině, připomínající severní pól, mě vůbec nebaví. Uděláme pár fotek a mažeme za silného větru dolů. Bereme to západním svahem rovnou k jezeru. Cestu si urychlíme sjetím půlky svahu po zadku. Docela to fičí. Ještě že máme cepíny. Dole u jezera jme úplně grogy. Sundáváme mačky a úvazky a celí rozlámaní sestupujeme k chatě. Těším se na pivo.

Byl to poslední den strávený ve společnosti nejvyšší hory Spojeného království. Další den už je čas na cestu domů. Vlak vyjíždí okolo sedmé ráno, takže vstáváme celkem brzo, abychom měli dost času na sbalení věcí a sestup z chaty do města. Cesta na letiště do Edinburgu nám zabere celý den.